

Věc C-946/19

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

27. prosince 2019

Předkládající soud:

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Spojené království)

Datum předkládacího rozhodnutí:

19. prosince 2019

Žalobkyně:

MG

Žalovaný:

HH

[omissis]

**ŽÁDOST O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE
PŘEDLOŽENÁ SOUDNÍMU DVORU EVROPSKÉ UNIE**

[omissis]

SOUD ROZHODL TAKTO:

1. Na základě článku 267 Smlouvy o fungování EU se Soudnímu dvoru Evropské unie předkládá žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se následujících otázek:
  - (1) Přiznává čl. 4 odst. 1 nařízení (EU) č. 1215/2012 (dále jen „přepřacované znění nařízení Brusel I“) osobě, která má bydliště v některém členském státě, přímo vymahatelné právo?
  - (2) Pokud ano:

- (a) Je-li takové právo porušeno tím, že je proti této osobě zahájeno řízení ve třetím státě, je členský stát povinen umožnit uplatnění prostředku nápravy [první část předkládacího rozhodnutí], a to včetně vydání tzv. „anti-suit injunction“?
  - (b) Má takovou povinnost i v případě, kdy důvod žaloby, který lze uplatnit u soudů třetího státu, nelze uplatnit podle práva, jež uplatňují soudy členského státu?
2. Další informace požadované článkem 94 jednacího řádu Soudního dvora („Obsah žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce“) jsou uvedeny v příloze této žádosti.

[omissis]

[(Druhá část žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce)]

PŘÍLOHA ŽÁDOSTI ZE DNE 19. PROSINCE 2019

A. [Údaje o zástupcích účastníků řízení] [omissis]

1. [omissis]

B. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI

2. MG se narodila ve Spojených státech. V únoru 2017 se stala maltskou občankou, takže má občanství EU. Má i občanství státu Svatý Kryštof a Nevis. Bydliště má ve Spojeném království (ve smyslu čl. 4 odst. 1 přepracovaného znění nařízení Brusel I¹).
3. HH se narodil na Novém Zélandu a je jeho občanem. V únoru 2017 se stal maltským občanem, takže také má občanství EU. Až do začátku roku 2019 měl několik let bydliště ve Spojeném království (ve smyslu čl. 4 odst. 1 přepracovaného znění nařízení Brusel I), ale nyní žije na Novém Zélandu.
4. Od roku 2013 do ledna 2019 spolu měli MG a HH partnerský vztah. Nebyli sezdáni, ale žili spolu. V průběhu svého vztahu účastníci řízení pravidelně cestovali a strávili více času v zahraničí než ve Spojeném království, ale více času v Londýně (v domě MG) než na jakémkoli jiném místě. Účastníci řízení strávili nějakou dobu na Novém Zélandu na dovolené a na návštěvě rodiny HH a koupili si tam farmu. Vztah ukončila MG.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepracované znění) (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).

5. V průběhu tohoto vztahu byly z peněz MG zakoupeny nejrůznější hodnotné movité a nemovité věci (nacházející se po celém světě). Tyto věci jsou evidovány buď jako majetek MG, jako společný majetek MG a HH, pouze jako majetek HH nebo jako majetek společností, které ovládá HH. Mezi tyto věci patří: (i) vila v Itálii; (ii) farma a zemědělský podnik na Novém Zélandu (vlastněné novozélandskou společností, jejíž podíly vlastní účastníci řízení); (iii) sportovní automobily nacházející se ve Švýcarsku; (iv) zálohy na nákup sportovních automobilů, a (v) peníze investované do amerických podniků v USA.
6. MG tvrdí, že ji HH v průběhu jejich vztahu fyzicky a psychicky týral. HH to popírá. MG tvrdí, že zakoupené věci registrovala na jméno HH nebo na jím ovládané subjekty pouze proto, že na ni v tomto směru HH vyvíjel nepatřičný nátlak. HH to popírá. Tvrdí, že MG chtěla, aby měl na předmětném majetku vlastnický podíl.

C. DOSAVADNÍ PRŮBĚH ŘÍZENÍ

C.1 Anglické řízení

7. V únoru a březnu 2019 si angličtí právní zástupci MG a angličtí právní zástupci HH vyměnili korespondenci ohledně vlastnictví majetku nabytého v průběhu daného vztahu.
8. Dne 26. března 2019 podala MG u High Court of England and Wales (Vrchní soud Anglie a Walesu, dále jen „anglické řízení“) vůči HH návrh na určení svého vlastnického práva k daným věcem. Podstata jejího nároku je založena na:²
  - 8.1 zásadách ekvity uplatňujících se v anglickém právu – tvrdí, že pokud HH neprokáže, že měla v úmyslu mu majetek darovat, znamená to, že pokud vlastnické právo k daným věcem bezplatně nechala evidovat na jeho jméno, HH pro ni tyto věci spravoval.
  - 8.2 anglickém právu bezdůvodného obohacení – tvrdí, že HH musí vrátit všechny vlastnické podíly na majetku, který získal v důsledku toho, že ji nepatřičně ovlivňoval nebo se bezohledně choval.
9. Oznámení o zahájení anglického řízení bylo HH doručeno dne 28. března 2019.
10. HH zpochybnil příslušnost anglického soudu k projednání žaloby MG. V rozsudku ze dne 25. června 2015 (příloha B) soudce Lavender z High Court

²– Dne 12. listopadu 2019 MG svůj návrh změnila v tom smyslu, že (i) se po HH domáhá i odškodnění za porušení fiduciárních povinností plynoucí ze zneužití finančních prostředků investovaných do amerických podniků a (ii) označila za spolužalovanou švýcarskou společnost (ovládanou HH).

(Vrchní soud) rozhodl, že soud je příslušný k rozhodování o žalobě MG podle čl. 4 odst. 1 přepracovaného znění nařízení Brusel I. Konkrétně uvedl:

- 10.1 Přepracované znění nařízení Brusel I se uplatní na spor mezi účastníky řízení. Výjimka uvedená v čl. 1 odst. 2 písm. a) se neuplatní, jelikož podle anglického práva se takový vztah, jaký měli MG a HH, nepovažuje za vztah, který by měl „účinky obdobné manželství“.
- 10.2 HH měl do ledna 2019 bydliště ve Spojeném království a v době podání žaloby to bylo jeho poslední známé bydliště³.
- 10.3 Na žalobu MG se v rozsahu, v němž se týkala italského majetku, nevztahuje ustanovení o výlučné příslušnosti podle čl. 24 odst. 1 přepracovaného znění nařízení Brusel I. MG se dovolává práv a povinností mezi ní a HH, a nikoliv věcných práv.
11. Soudce rovněž rozhodl, že i kdyby HH bydliště ve Spojeném království pro účely čl. 4 odst. 1 přepracovaného znění nařízení Brusel I neměl (takže by neměl bydliště v žádném členském státě), soud by byl příslušný k projednání žaloby MG, a to na základě pravidel anglického vnitrostátního mezinárodního práva soukromého⁴.
12. Dne 25. června 2019 kromě toho HH vzal zpět návrh na přerušení anglického řízení podle článku 34 přepracovaného znění nařízení Brusel I⁵ (ačkoliv formálně neuznal, že ho nelze na toto řízení uplatnit), a High Court (Vrchní soud) tento návrh formálně odmítl.
13. V průběhu anglického řízení se HH u anglického soudu zavázal, že s majetkem, který je předmětem žaloby MG, nebude nakládat. Švýcarské soudy kromě toho na návrh MG vydaly (na podporu anglického řízení podle článku 31 Luganské úmluvy z roku 2007⁶) předběžné opatření spočívající v zákazu jakkoliv nakládat se sportovními automobily nacházejícími se ve Švýcarsku.
14. Proti rozhodnutí High Court (Vrchní soud) o příslušnosti nebylo podáno žádné odvolání. Anglické řízení i nadále pokračuje.

³– Viz věc C-327/10, Hypoteční banka a.s. v. Lindner (EU:C:2011:745).

⁴– Tato pravidla anglického práva by se uplatnila podle čl. 6 odst. 1 přepracovaného znění nařízení Brusel I, jelikož nehledě na to, že je HH maltským občanem, nemá na Maltě bydliště. Soudce rozhodl, že kdyby se uplatnila ustanovení anglického práva, mezi žalobou MG a Anglií by existovala dostatečná vazba, která by zdůvodňovala, aby bylo HH doručeno oznámení o zahájení řízení do ciziny, a že Anglie představuje pro řízení o žalobě MG *forum conveniens*.

⁵– HH podal tento návrh dne 17. června 2019, přičemž MG měla za to, že článek 34 se neuplatní, jelikož nejsou splněna některá z kritérií uvedených v čl. 34 odst. 1.

⁶– Úmluva o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsaná v Luganu dne 30. října 2007 (Úř. věst. 2009, L 147, s. 5).

C.2 Novozélandské řízení

15. Dne 25. března 2019 (tedy den před zahájením anglického řízení) podal HH u Family Court (soud pro rodinné záležitosti) na Novém Zélandu (dále jen „novozélandské řízení“) žádost o rozhodnutí podle novozélandského Property (Relationships) Act 1976 (zákon o majetkových vztazích z roku 1976), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon z roku 1976“), za účelem rozdělení majetku nabytého účastníky řízení v průběhu jejich vztahu.
16. Je-li novozélandský zákon z roku 1976 relevantní, platí pro něj následující:
  - 16.1 Vztahuje se na rozluky nesezdaných párů, které spolu žily (obvykle po dobu alespoň 3 let).
  - 16.2 Rozlišuje mezi „majetkem páru“ a „odděleným majetkem“.
  - 16.3 Stanoví, že majetek nabytý během trvání vztahu („majetek páru“) se až na několik omezených výjimek rozdělí rovným dílem.
  - 16.4 Vztahuje se na věci movité nacházející se kdekoliv na světě a na věci nemovité nacházející se na Novém Zélandu.
  - 16.5 Může se uplatnit na věci nemovité nacházející se na Novém Zélandu, i když ani jeden z manželů nebo partnerů nemá na Novém Zélandu bydliště. Může se uplatnit na věci movité, pokud má v době podání žádosti alespoň jeden z manželů nebo partnerů bydliště na Novém Zélandu (jak je definováno v novozélandském právu).
  - 16.6 Podle novozélandského práva obsahuje zákon z roku 1976 komplexní úpravu dané problematiky. Novozélandský soud neumožní, aby bylo k určení vlastnického práva k majetku, který je předmětem žaloby, uplatněno cizí právo.
  - 16.7 Novozélandský soud může na základě kritéria *forum conveniens* rozhodnout o své nepříslušnosti přijmout rozhodnutí v souvislosti s movitými a nemovitými věcmi.
17. Zahájení novozélandského řízení nebylo MG vzhledem k závazkům, které přijal HH v rámci anglického řízení, oznámeno⁷. MG si ho však je vědoma.

⁷ Ještě v době podání této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru zahájení novozélandského řízení nebylo MG oznámeno a anglický soud vydal předběžné opatření, takže pokud chce HH učinit oznámení o zahájení novozélandského řízení, musí předem informovat anglický soud, aby tento mohl rozhodnout, zda tak HH může učinit, nebo zda by mu v tom mělo být zabráněno, dokud nebudou vyřešeny otázky uvedené v této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

C.3 Návrh MG na vydání „anti-suit injunction“

18. Dne 9. dubna 2019 podala MG v rámci anglického řízení návrh směřující k tomu, aby bylo HH zakázáno pokračovat v novozélandském řízení (v zemích „common law“ známo jako „anti-suit injunction“).
19. MG tvrdila, že má podle čl. 4 odst. 1 přepracovaného znění nařízení Brusel I právo být žalována pouze v Anglii⁸. Uvedla, že soud je povinen toto právo chránit a vydat „anti-suit injunction“ proti osobě, která proti ní zahájila řízení u soudů třetího státu nebo v takovém řízení pokračuje. Podpůrně uvedla, že toto právo je důležitým faktorem, který musí soud zohlednit při rozhodování o tom, zda „anti-suit injunction“ v rámci výkonu svých obvyklých pravomocí podle „common law“ vydá, či nikoliv.
20. V rozsudku ze dne 23. července 2019 („příloha C“) soudce Lavender „anti-suit injunction“ odmítl vydat. Rozhodl, že unijní právo výslovně nevyžaduje, aby bylo „právo“ osoby s bydlištěm na území EU podle čl. 4 odst. 1 chráněno tímto způsobem. Soudce zejména poznamenal, že ustanovení přepracovaného znění nařízení Brusel I nestanoví, že by byl „anti-suit injunction“ prostředkem nápravy „porušení“ tohoto „práva“. Soudce proto rozhodl, že na vydání „anti-suit injunction“ neexistuje automatický nárok.
21. V rámci této argumentace vzal soudce do úvahy i dva předchozí případy⁹, ve kterých anglický Court of Appeal (odvolací soud) rozhodl, že z čl. 20 odst. 1 nařízení 44/2001¹⁰ a čl. 22 odst. 1 přepracovaného znění nařízení Brusel I vyplývá právo zaměstnanců nebýt žalováni ze strany svého zaměstnavatele mimo členský stát, ve kterém mají bydliště, a že řízení, které je proti nim zahájeno ve třetích státech, by mělo být zamezeno prostřednictvím „anti-suit injunction“. Soudce nicméně konstatoval, že podle anglické doktríny precedentů není povinen rozhodnout, že „právo“ osob, které mají bydliště na území EU, podle čl. 4 odst. 1 by mělo být chráněno stejným způsobem jako „právo“ zaměstnanců podle čl. 22 odst. 1.
22. Poté, co soudce konstatoval, že neexistuje automatický nárok na vydání „anti-suit injunction“, rovněž rozhodl, že podle obvyklého „common law“ existenci „práva“ podle čl. 4 odst. 1 nelze jako takovou považovat za významnou skutečnost při posuzování různých faktorů pro a proti vydání „anti-suit injunction“. Soudce na tomto základě rozhodl, že řízení, které HH zahájil na Novém Zélandu, není

⁸– Na spor mezi účastníky řízení se nepoužije žádná z výjimek z čl. 4 odst. 1 přepracovaného znění nařízení Brusel I.

⁹– Samengo-Turner v J&H Marsh & McLennan (Services) Ltd [2007] EWCA Civ 723; [2007] 2 All ER (Comm) 813 a Petter v. EMC Europe Ltd [2015] EWCA Civ 828; [2015] 2 CLC 178.

¹⁰– Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).

natolik šikanózní nebo omezující, že by odůvodňovalo vydání „anti-suit injunction“.

23. Dne 29. července 2019 soudce udělil MG povolení podat proti rozhodnutí o nevydání „anti-suit injunction“ odvolání.

D. VYMEZENÍ DŮVODŮ PRO PODÁNÍ TÉTO ŽÁDOSTI O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE

D.1 Rozhodnutí Court of Appeal (odvolací soud)

24. Court of Appeal (odvolací soud) [*omissis*] projednal odvolání dne 3. prosince 2019.
25. Dne 12. prosince 2019 vydal Court of Appeal (odvolací soud) rozsudek („příloha A“):
- 25.1 Souhlasil se závěrem prvostupňového soudu, že předchozí vnitrostátní rozhodnutí o vydání „anti-suit injunction“ za účelem ochrany práv podle čl. 22 odst. 1 přepracovaného znění nařízení Brusel I nejsou pro anglické soudy závazná ve vztahu k čl. 4 odst. 1.
- 25.2 Vysvětlil, že před tím, než bude schopen rozhodnout o tom, zda má být „anti-suit injunction“ vydán, či nikoliv, je nezbytné, aby Soudní dvůr rozhodl o předběžných otázkách.
- 25.3 Vysvětlil, že nechce akceptovat výklad smyslu a účinku čl. 4 odst. 1 provedený MG, jelikož „anti-suit injunction“ by zabránil HH, aby podal žalobu podle novozélandského zákona z roku 1976, protože by nemohl zahájit řízení ohledně tohoto nároku v Anglii.

D.2 Relevantní vnitrostátní právo

26. Pravomoc anglického soudu vydat „anti-suit injunction“ vychází z čl. 37 odst. 1 Senior Courts Act 1981 (zákon o nejvyšších soudech z roku 1981), který stanoví: “High Court (Vrchní soud) může (předběžným nebo konečným) usnesením vydat soudní příkaz [...] kdykoliv to považuje za správné a vhodné“.
27. „Anti-suit injunction“ je namířen proti osobě, která chce zahájit soudní řízení u zahraničního soudu, a nikoliv proti zahraničnímu soudu samotnému. Porušení „anti-suit injunction“ je pohrdáním anglického soudu. Za pohrdání lze uložit trest odnětí svobody, pokutu nebo může vést k obstavení majetku.
28. Anglický soud je příslušný k vydání „anti-suit injunction“ proti HH, jelikož MG podala návrh na vydání tohoto opatření v rámci anglického řízení a na jeho

podporu a HH v souvislosti s tímto řízením spadá do pravomoci anglického soudu.

29. Rozhodnutí o vydání „anti-suit injunction“ je přijato na základě diskrečního uvážení, i když anglický soud jej obvykle vydá, pokud chce žalovaný zahájit soudní řízení v jiné zemi a žalobce má ze smlouvy plynoucí právo být žalován pouze v Anglii (na základě dohody o výlučné příslušnosti anglického soudu) nebo pokud je řízení v jiné zemi šikanózní nebo omezující.
30. Court of Appeal (odvolací soud) vysvětlil, jak se při vydávání „anti-suit injunction“ uplatňuje diskreční pravomoc:

[50] [...] pravomoc v oblasti „anti-suit“ se uplatňuje tehdy, je-li namístě zabránit nespravedlnosti; je přitom třeba uznat, že se nepochybně jedná o zásah do postupu zahraničního soudu a tuto pravomoc je třeba vykonávat obezřetně: *British Airways Board v. Laker Airways Ltd* [1985] AC 58. Je-li možné uplatnit prostředek nápravy ve dvou jurisdikcích, anglický soud vydá „anti-suit injunction“ pouze tehdy, kdyby řízení u zahraničního soudu bylo šikanózní nebo omezující: *Société Nationale Industrielle Aerospatiale v. Lee Kui Jak* [1987] AC 871 (PC). House of Lords (Sněmovna lordů) konstatovala, že uvedená hranice je položena ještě výše v případech, kdyby žalovaný nebyl v případě vydání „anti-suit injunction“ schopen zahájit řízení někde jinde. V těchto případech se jedná o tzv. „případy jedné jurisdikce“ a posuzovaná věc je jejich příkladem. Ve věci *British Airways v. Laker House of Lords* (Sněmovna lordů) konstatovala, že v takových případech lze rozhodnutí o zákazu zahájit řízení v zahraničí vydat, ale pouze za situace, že řízení v rámci zahraniční jurisdikce by bylo natolik nepřiměřené, že by mohlo být považováno za porušení práva ekvity. Lord Scarman to na straně 95 formuloval následovně:

„Rád bych zdůraznil, že se počítá s všeobecně uplatnitelným přístupem a zásadou. Je třeba postupovat obezřetně, jelikož soudní příkaz, kterým se osobě, jež spadá do jurisdikce anglického soudu, zakazuje podat prostředek nápravy u zahraničního soudu, u kterého je k tomu v případě prokázání nezbytných skutečností aktivně legitimována, představuje skrytý a nepřímý zásah do průběhu řízení u tohoto zahraničního soudu. Obezřetnosti je třeba i v případě „*forum conveniens*“, tedy v případě, kdy lze prostředek nápravy podat jak u anglického, tak u zahraničního soudu. Je jednoznačné, že značná obezřetnost je namístě v případě, kdy u anglického soudu nelze podat prostředek nápravy v souvislosti s důvodem, který zahraniční soud v případě prokázání skutečností uzná a vykoná.

I v posledně uvedeném případě nicméně je dána pravomoc anglického soudu vydat soudní příkaz, pokud je podání žaloby u zahraničního soudu za daných okolností natolik nepřiměřené, že na základě našich zásad „široké a flexibilní“ ekvity by ho bylo možné považovat za

porušení práva žalobce podle ekvity. Osoba je na jeho základě oprávněna k ochraně před zahájením řízení v zahraničí, které je ze strany žalovaného ve vztahu k žalobě za daných okolností nepřiměřené, a proto nespravedlivé. Toto právo podle ekvity nebýt žalován v zahraničí vzniká pouze tehdy, pokud dochází k takové nespravedlnosti, že anglický soud musí zasáhnout, aby jí předešel. Takových případů tedy nebude mnoho, ale příslušnost existuje a musí být zachována.“

[51] Dicey¹¹ shrnuje dopad této zásady následovně (viz 12-089):

„Zdá se, že správná analýza vypadá takto: pokud soud vydá rozhodnutí, kterým žalovanému zakáže zahájit soudní řízení za okolností, kdy takový postup bude ve skutečnosti znamenat, že hmotněprávní nárok nebude projednán u soudu, jedná se o závažné opatření; a soud by měl vyžadovat více než jen běžné přesvědčivé odůvodnění pro závěr, že vydání takového usnesení je to, co si žádá spravedlnost“.

31. Tato situace je popisována jako „případ jedné jurisdikce“. HH se nemůže dovolávat svého nároku podle novozélandského zákona z roku 1976 u anglických soudů, jelikož (i) zákon z roku 1976 není součástí anglického práva a (ii) anglické soudy by neuplatnily novozélandské právo na žádný spor mezi účastníky řízení týkající se vlastnického práva k majetku získanému v průběhu předmětného vztahu. Anglické právo stanoví pouze to, že k rozdělení majetku dochází v případě rozvodu manželství nebo zrušení registrovaného partnerství (a nikoliv v případě rozchodů spolu žijících párů).

D.3 Relevantní unijní právo

32. Unijní právo soudům členských států neumožňuje vydat „anti-suit injunction“, kterým je určité osobě zakázáno zahájit řízení u soudů jiného členského státu (viz věc C-159/02, *Turner v. Grovit*, ECLI:EU:C:2004:228, ve které bylo konstatováno, že takový příkaz představuje zásah do příslušnosti zahraničního soudu a odporuje zásadě vzájemné důvěry, o kterou se opírá předchůdce přepracovaného znění nařízení Brusel I).

Posuzovaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se však týká zákazu zahájit řízení u soudů třetích států, na který by se z povahy věci přepracované znění nařízení Brusel I neuplatnilo.

33. MG uvedla na podporu své žaloby následující:

¹¹– Dicey, Morris a Collins, *Conflict of Laws*, 15. vyd.

- 33.1 Kogentní znění čl. 4 odst. 1 (v angličtině „shall“, v češtině „mohou“) a důraz kladený na pravidlo najisto postavené příslušnosti soudu, na němž se zakládá přepracované znění nařízení Brusel I.
- 33.2 Judikatura Soudního dvora, ve které je čl. 4 odst. 1 (a jeho předchůdci) chápán jako ochrana žalovaných, a ustanovení přepracovaného znění nařízení Brusel I (a jeho předchůdci), pokud jde o přiznání práv a stanovení povinností mezi jednotlivci¹².
- 33.3 Zásady efektivity a rovnocennosti uplatňující se v unijním právu v souvislosti s prostředky nápravy při porušení práv plynoucích z unijního práva. Pokud jde o rovnocennost, MG tvrdí, že „anti-suit injunction“ v souvislosti s porušením jejího práva podle čl. 4 odst. 1 by měl být k dispozici na základě stejných podmínek, jako je k dispozici „anti-suit injunction“ na podporu práva být žalován pouze v Anglii vyplývajícího ze smlouvy (podle anglického vnitrostátního práva).
34. HH v reakci na výše uvedené uplatnil argumenty, které předložili jeho předešlí advokáti:
- 34.1 Argumentace MG vychází ze specifického výkladu přepracovaného znění nařízení Brusel I, který nelze vyvodit z tohoto právního aktu samotného.
- 34.2 Z úvah uvedených ve vnitrostátní judikatuře plyne, že není vhodné charakterizovat zahájení řízení v jiném státě jako zásah do práva¹³ a že zákaz nelze nařídit za účelem vymáhání práv přiznaných nařízením, pokud se tento zákaz „vymyká mechanismu tohoto nařízení“¹⁴.
- 34.3 V rozhodnutí ve věci Owusu bylo konstatováno, že soud členského státu nemůže rozhodnout o své nepřislušnosti; není v něm stanoven další požadavek týkající se zamezení řízení v rámci jiné jurisdikce.
35. Court of Appeal (odvolací soud) poznamenal, že „anti-suit injunctions“ nejsou typické pro systémy kontinentálního práva a že ve výslovných ustanoveních přepracovaného znění nařízení Brusel I není prostředek nápravy požadovaný MG upraven. Uvedl, že omezené výjimky stanovené v člancích 33 a 34 předpokládají existenci skutečné volby soudu. Soud měl rovněž za to, že povinnost vymáhat právo podle čl. 4 odst. 1 prostřednictvím „anti-suit injunction“ ve všech případech jedné jurisdikce by (i) neodpovídalo účelu přepracovaného znění nařízení Brusel I

¹²– Například věc 166/80, Klomps v. Michel (ECU:EU:C:1981:137); věc 288/82, Duijnstee v. Goderbauer (ECLI:EU:C:1983:326); věc C-26/91, Handte v. TMCS (ECLI:EU:C:1992:268); věc C-295/95, Farrell v. Long (ECLI:EU:C:1997:168); věc C-412/98, Group Josi Reinsurance Company SA v. UGIC (ECLI:EU:C:2000:399) a věc C-281/02, Owusu v. Jackson (ECLI:EU:C:2005:120).

¹³– Eras Eil [1995] 1 Lloyd's Rep 64 v [76].

¹⁴– Evialis S.A. v. S.I.A.T. [2003] 2 Lloyd's Rep 377 v [139].

spočívajícímu v usnadnění řádného a harmonického výkonu spravedlnosti (viz body 1, 13, 16, 21, 23 a 34 odůvodnění) a (ii) odporovalo by významné zásadě zdvořilosti, jelikož by byla „zbavena účinku zákonná ustanovení cizího státu“. Konstatoval, že by bylo možné očekávat, že takový zásadní dopad by byl v nařízení výslovně konstatován.

Takto vyhotoveno soudem

PRACOVNÍ DOKUMENT